

οἶον πατωμάτων, ὑελοπινάκων τῶν παραθύρων κττ.: Ἀστοκ-
κάριστο πάτωμα - τζάμι κττ. Ἀντίθ. στοκκαρισμένος (ιδ.
στοκκάρω).

ἀστόλιστα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστόλιστος.

Χωρίς στολισμόν: ἔχουμε ἀστόλιστα.

ἀστόλιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀστόλ'στους βόρ.
ιδιώμ. ἀστόλιστε Τσακων. ἀστόλιχτος Πόντ. (Οἶν.)
ἀστόλιγος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. στολιστός. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ κοσμημένος, ἀκαλλώπιστος, ἐπὶ προσώπων
καὶ πραγμάτων κοιν. καὶ Πόντ.: Ἀστόλιστη γυναῖκα - ἐκκλη-
σία - νύφη κττ. Ἀστόλιστο κορίτσι - σίτι κττ. κοιν. || Γνωμ.
Κόρη ἀστόλιστη σὰν ἀφκειαχτη πελεθούρα (κόρη ἀκαλλώπι-
στος ὁμοιάζει μὲ παρὰ θυρον τοῦ ὁποίου δὲν ἐβάφησαν τὰ
κάγκελα) Αἴγιν. 2) Ὁ μὴ ἐπιτιμηθεὶς, ὁ μὴ ὑβρισθεὶς
Λεξ. Δημητρ.

ἀστομος ἐπίθ. Κύπρ. — Λεξ. Περίδ. Πρω. ἀστομο
Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστομος.

1) Ὁ μὴ τρώγων πολὺ, ὁ φύσει ὀλιγοφάγος, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων καὶ ζώων Κύπρ.: Ἐκαμα τρεῖς νύφ-φες τὸ οἱ τρεῖς
ἀστομες. Σοῖρος ἀστομος. Ἀντίθ. στομάρις. 2) Ὁ μὴ
ὀμιλῶν, ἀμίλητος Τσακων. — Λεξ. Πρω. 3) Ὁ μὴ ἀμ-
βλυνθεὶς, ἐπὶ σιδηρᾶς κοπῆς Λεξ. Περίδ. Συνών. ἀστό-
μωτος 2.

ἀστομούχωτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στομουχωτός
<στομουχώνω.

Ἐκεῖνος εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στόμα δὲν ἐτέθη στομούχι,
πλεκτόν ἐκ βρούλλων φίμωτρον, ἐπὶ ζώων.

ἀστόμωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀστόμουντους βόρ. ιδιώμ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀστόμωτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων χάλυβα εἰς τὴν κοπὴν, ἐπὶ σιδηροῦ κο-
πτικοῦ ὀργάνου Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Μακεδ. (Κοζ.) Ρόδ.
— Λεξ. Περίδ.: Μαχαίρι ἀστόμωτο Ἡπ. 2) Ὁ μὴ ἀμ-
βλυνθεὶς διὰ τῆς πολλῆς χρήσεως, ἐπὶ κοπτεροῦ ὀργάνου
σύνηθ.: Ἀστόμωτο μαχαίρι - πριόνι - τσεκούρι σύνηθ. Συνών.
ἀστομος 3. 3) Ἀνεμπόδιστος, ἀφύλακτος Ἡπ.: Ἐμει-
ναν τὰ γίδια ἀστόμωτα καὶ βγήκαν ἔς τὰ οπαρτὰ Ἡπ. 4)
Ἀσυγκράτητος, ριψοκίνδυνος (Νουμάς 223, 8): Ἀστόμωτη
λεβεντιά. 5) Ἀθυρόστομος Θεσσ.: Ἀστόμωτη γυναῖκα.

6) Ἀκόρεστος εἰς τὰς ἡδονὰς Θεσσ.

ἀστοργος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστοργος.

Ὁ μὴ ἔχων στοργήν, ἀγάπην πρὸς τοὺς οἰκείους σύνηθ.:
Ἀστοργη κόρη - μητέρα. Ἀστοργο παιδί. Ἀστοργοι γονεῖς.

ἀστουδος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. στούδιν.

Ὁ μὴ ἔχων ὀστά: Ἀστουδον κρέας.

ἀστούμπιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστούμπιστους Εὐβ.
(Στρόπον.) ἀστούμπ'στους Μακεδ. ἀστρούμπιστος Λεξ.
Δημητρ. ἀστούμπιγος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσηνοχ.
Μάν. Τρίκκ.) ἀστούμπ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στουμπιστός
<στουμπίζω.

1) Ἀκοπάνιστος, ἀσύντριπτος, κυρίως ἐπὶ ξηρῶν καρ-
πῶν ἐνθ' ἂν.: Ἀστούμπιστα ἀμύγδαλα - ροκόρδα πολλαχ. Καφές

ἀστούμπιγος Κλουτσηνοχ. Ἀστούμπ'στους βίκους Στρόπον.
Ἀστούμπ'σι φακὴ αὐτόθ. Ἀστούμπ'στου καλαμπόκ' αὐτόθ.
Ἀστούμπ'γους σ'τάρ' Αἰτωλ. 2) Ὁ μὴ δαρεὶς Πελοπν.
(Μάν.): Ἐννοια σου κ' ἔτσι ποῦ κάνεις δὲ θὰ φύγῃς ἀστούμ-
πιγος! 3) Ὁ μὴ συμπιεσθεὶς, ὁ μὴ συνθλιβεὶς Λεξ. Δη-
μητρ.: Πόδι - χέρι ἀστούμπιστο.

ἀστούμπωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στουμπωτός
<στουμπώνω.

1) Ὁ μὴ κοπανισθεὶς, ἀτσάκιστος πολλαχ.: Ἐλαιές
ἀστούμπωτες. 2) Ὁ μὴ δαρεὶς Ἀθῆν.: Λέν ἀφίνει κανένα
παιδί ἀστούμπωτο.

ἀστούππωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀστούππουντους πολλαχ.
βορ. ιδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *στουππωτός
<στουππώνω.

1) Ὁ μὴ στεγνωνθεὶς δι' ἀπορροφητικοῦ χάρτου, ἐπὶ
γραφῆς διὰ μελάνης σύνηθ.: Γράμμα - μελάνι ἀστούππωτο.

2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου αἱ ρωγμαὶ δὲν ἐφράχθησαν διὰ
στυπτείου, ἐπὶ ἀγγείου: Βαρέλλι ἀστούππωτο.

ἀστοχα ἐπίρρ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος.

1) Ἀσκόπως ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,70: Ποίημ.

Τὰ χέρια τῆς μὲ τῆς ποδῆς τὴν ἄκρη ἀστοχα παῖζαν.

2) Ἀνεπιτυχῶς πολλαχ.: Οἱ δουλειές μας πῆγαν ἀστοχα.

3) Κακῶς Κορσ.: Νὰ ψοφήσουν οἱ κοιταγίτσες σου, οἱ
ἔλαδιτσες σου κι ὅλη ἡ ἀρχοντιά σου νὰ πάῃ ἀστοχα! (ἀρά).

ἀστοχασιά ἡ. ἀστοχασία Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

ἀστοχασίγμ Πόντ. (Κερασ.) ἀστοχασιά σύνηθ. ἀστου-
χασιά βόρ. ιδιώμ. ἀστοχασά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ἀ. ἀστου-
χασά Σάμ. κ.ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. στόχασι. Οἱ τύπ.
ἀστοχασία, ἀστοχασά καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀπροσεξία, ἀπερίσκεψία, ἀσυνεσία σύνηθ. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Χαλδ.): Αὐτὸ ποῦ κάνεις εἶναι ἀστοχασιά. Σ' ὅλα
φταίει ἡ ἀστοχασιά. Γελάει ὁ κόσμος μὲ τὴν ἀστοχασιά του.
Ἀστοχασιά ποῦ τὴν ἔχει! Ἀπὸ τὴν ἀστοχασιά του ὁ ἄνθρωπος
πολλὰ παθαίνει κοιν. Μὲ τὴν ἀστοχασία σ' κάμμιαν 'κι θὰ προ-
κόψῃς (οὐδέποτε θὰ προκόψῃς) Χαλδ. 2) Ὀλιγογρία Λυκ.
(Λιβύσσ.) 3) Ληημοσύνη Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών.
ἀστοχησιά. Ἡ σημ. καὶ παρ' Ἑλλάδ. 4) Περιφρόνη-
σις Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

ἀστόχαστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστόχαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἀσυλλογίστως, ἀπερίσκεπτως, ἀσυνέτως κοιν. καὶ
Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.): Μιλῶ - φέρομαι ἀστόχαστα. Τὸ
πῆρα - τό 'καμα ἀστόχαστα. Τὴ χάλασε τὴ δουλειὰ ἀστόχαστα
κοιν. Πάντα ἀστόχαστα καλατζεύς (ὀμιλεῖς) Χαλδ. 2)
Ἀπροσέκτως Πόντ. (Τραπ. κ.ἀ.): Πορπατεῖς ἀστόχαστα.

ἀστόχαστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ.

Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.) ἀστόχαστους βόρ. ιδιώμ. ἀστό-
χαστες Σκῦρ. ἀστόχαστε Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀστόχαστος.

1) Ἀσυλλογίστως, ἀπερίσκεπτος, ἀσύνετος, ἐπὶ ἀνθρώ-
πων, λόγων καὶ ἔργων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.
Χαλδ.): Ἀστόχαστος ἄνθρωπος. Ἀστόχαστη γυναῖκα. Ἀστό-
χαστο παιδί. Ἀστόχαστα λόγια. Ἀστόχαστο κι ἀσυλλογιστο
κεφάλι κοιν. Ἀστόχαστος γυναῖκα Κερασ. Τραπ. Χαλδ.
|| Παροιμ. Ἀστόχαστον κιφάλ', πονδάρια κοινρασμένα (ἐπὶ
τοῦ ἐπιχειροῦντός τι ἀσυνέτως καὶ ὑποβαλλομένου εἰς δι-

